A°. 1840. N°. 22.

ZATURDAG, 14 MAART.

SURINAAMSCHE COURANT.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 12 Maart 1840.

(11809) Alzoo CHRISTIAAN HENDRIK KONING, zich bij rekeste aan het Gouvernement Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om den allodialen eigendom en het erfelijk bezit van een onbegeven Erf, gelegen alhier aan *Paramaribo*, aan de *Ponteverfstraat*, bekend onder La. F. No. 209.

Zoo worden hierbij al degenen, die mogten sustineren, beter regt te hebben dan genoemden Heer, de gelegenheid gegeven, om van af binnen *veertien* dagen, hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te dienen, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* ligt; zullende na verloop van dien tijd, op het verzoek worden gedisponeerd, zoodanig als de Gouverneur Generaal zal vermeenen te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 12 Maart 1840.

(11808) Alzoo ANTOINETTA ELISABETH WOUDHUIS, zich bij rekeste aan het Gouvernement Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om den allodialen eigendom en het erfelijk bezit van een onbegeven Erf, gelegen alhier aan *Paramaribo*, aan de *Drambrandersgracht*, bekend onder La. F. No. 107.

Zoo worden hierbij al degenen, die mogten sustineren beter regt te hebben, dan genoemde WOUDHUIS, de gelegenheid gegeven, om van nu af, binnen *veertien* dagen, hunne reclames ter Gouvernements Secretarij in te dienen, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* ligt; zullende na verloop van dien tijd, op het verzoek worden gedisponeerd, zoodanig als de Gouverneur Generaal zal vermeenen te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, den 12 Maart 1840.

(11803) Alzoo ANTON WHARTON WHITE, voor zich in privé en als administrerende de Plantagie *Frederikslust*, gelegen aan de *Warapper Kreek*, zich bij rekeste aan het Gouvernement Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om het Slavenkind JEANE, van gemelde Plantaadje af- en op zijnen privé naam voor de vrijdom te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, den 12 Maart 1840.

Heden zijn in *ondertrouw* opgenomen: JACOB GOMPERTS HEILBRON en REBECCA JUDA; beide alhier geboren en woonachtig.

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

ADVERTENTIEN.

☞ Met de Koloniale Schoener *Jeannette*, naar herwaarts overgebragt zijnde, eenige der Goederen, welke uit het bij de rivier *Marowijne* verongelukte Nederlandsch Koopvaardij Schip *Jacoba Catharina*, Schipper E. PEKELDER gesauveerd zijn, zoo worden degenen, welke vermeenen mogten op dezelve aanspraak te kunnen maken in de gelegenheid gesteld, daarop hunne reclame te doen gelden tot op Zaturdag den 21sten dezer, zullende een inventaris dier Goederen voor de belanghebbenden ter *visie* liggen, op de gewone kantoor-uren op het Bureau van den Procureur Generaal, terwijl op Maandag, den 23sten dezer en volgende dagen, des namiddags ten *vier* uren, ingevolge autorisatie van het Geregtshof, door den Exploicteur, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit het Geregtshof *ad opus jus habentium*, ter plaatse nader op te geven, zullen verkocht worden, de zoodanige dezer geredde Goederen, welke alsdan niet zullen gereclameerd zijn.

Paramaribo, 12 Maart 1840.

De *fungerende* Procureur Generaal,
P. FIERS SMEDING.

(11793) Op autorisatie van het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels*, zullen fungerende CURATORS, bij publieke inschrijving, verkoopen:

10 balen ▭ Schoone Katoen,

van de Plantaadje *Alsimo*, ⅙ aandeel; aankomende den Boedel MATTHIAS OEHLERS.

Zullende de inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarij worden aangenomen tot Dingsdag, den 17den dezer, des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, den 13 Maart 1840.

De *fungerende* Secretaris bij het Collegie voornoemd,
F. C. COBLIJN.

(11811) Het heeft den Albestuurder behaagd, op den morgen van den 10den dezer, na eene kortstondige ziekte van slechts *twee* dagen, tot zich te roepen, onze waarde Broeder en Behuwd-Broeder, CAREL LUDWICH REIJEG, in den jeugdigen ouderdom van circa 29 jaren.

Een ieder kan ligtelijk beseffen hoe smartelijk dit verlies voor ons is, en houden ons van de deelneming onzer Vrienden ten volle overtuigd.

Paramaribo, 12 Maart 1840.

J. H. REIJEG.
JACOBA S. REIJEG,
gebore STUGER.
Mede uit naam der Familie.

☞ Extra **Hollandsch Vleesch en Spek**, bij de *vijf* pond à 50 centen; verkrijgbaar bij (11804)
Js. JONGENEEL.

(11810) De ondergeteekende voornemens zijnde, deszelfs **AFFAIRE** geheel te realiseren, biedt de nog voorradige GOEDEREN, tot zeer *civiele prijzen* te Koop, als:

Linnen; Klaar Linnen; Beddetijk; Lakens en Casemier; Glaswaren; Tenteldoozen; Negerkammen en Spiegels; Kralen; Boslemmer Messen; Schoenen; Hoeden; GEMAAKTE KLEEDEREN; Rhijn- en Roode Wijn; Bier; Jenever; Seltserwater, enz., enz.

TH. CORDUA.

(11785) De minderjarige WILLEM LIER vertrekt.

Publieke Veilingen.

Departement der Onbeheerde Boedels.

VRIJDAG, 13 MAART 1840.

De *Huizen en Erf*, bekend onder No. 5, aan de Voorstad *Zeelandia*, Eerste Buitenwijk; aankomende den Boedel CAREL D. KONING. — Bij opbod ƒ 1350. A. S. ABENDANON. — Bij afslag ƒ 70. — G. BRINKMAN.

Het *Huis en Erf*, Nieuwe Wijk La. E. No. 32, Oude Wijk La. D. No. 515, staande en gelegen in de *Sarawaccastraat* (over den *Ponteverfbrug*), doorloopende aan de *Zwartenhovenbrugstraat*. — Bij opbod ƒ 1550. J. S. DE VRIES. — Bij afslag ƒ 60. J. B. DE VRIES.

Het *Huis en Erf*, bekend onder La. A. No. 104 en 109, in de *Kromme Elleboogstraat*. — Bij opbod ƒ 1600. JAO PEDRO TAFARES. — Bij afslag ƒ 400. Dezelfde.

Den Grond *Kweekhoven*, groot 700 akkers Land, met de daaropstaande Gebouwen, gelegen in de *Motkreek*, ter linkerhand in het opvaren. — ƒ 000.

Den blooten Grond *Jagerswoud*, groot 522 akkers Land, gelegen als voren. — ƒ 000.

Allen aangekomen hebbende den Boedel JOHANNA J. M. WIJNBERGEN, eerder Wed. P. THIEL, laatst Echtgenoot van J. N. DE VRIES GERHARDT.

Scheepstijdingen.

BINNENGEKOMEN.

Den 10den, de Fransche Schoener l'Aurore, Kapt. B. Mark, van Cayenne, hebbende 3 dagen reis.

Den 11den, de Nd. Am. Brik Jane, Kapt. J. Foster, van Gloucester, hebbende 25 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 12den, het Schip Hillegonda Ida, Kapt. H. A. Hendriks, lading: 395 vaten Suiker, 29 balen schoone Katoen, 2 balen vuile dito, 20 balen Cacao en 1210 pond oud Koper.

Idem, het Schip Nicolaas Witzen, Kapt. T. Lange, lading: 440 vaten Suiker, 12 balen schoone Katoen, en 13 balen vuile dito.

Den 13den, het Schip Triton, Kapt. J. J. Kiers, lading: 63 vaten en 1747 balen heele Koffij, 9 vaten en 229 balen gebroke dito, 26 balen schoone Katoen, 3 balen vuile dito en 8 balen Cacao. — Passagiers: Mejufvrouw Duifje Groen, en de Heeren J. P. Heidemans, J. Heidemans, Echtgenoot en 3 Kinderen, benevens de minderj. R. Goster. — Allen naar Amsterdam.

Mengelingen.

DE

Huwelijken

DER

OUDE BATAVIEREN.

De Batavieren trouwden even als wij nog doen; maar met dat onderscheid, dat ze wat beter dan wij de vereischten van een goed huwelijk in acht namen. Immers, in de eerste plaats, ze trouwden niet te jong: want ze moesten twintig jaren bereikt hebben; ten tweede, ook niet te oud; boven de dertig jaren was dat werkje al gedaan: ten derde, trouwden jongelingen en maagden van gelijke jaren en grootte; zoo dat men met veel grond bij hen zeggen kon: *Er is geen paar, of 't lijkt elkaâr;* daarin verschilden ze sterk van het tegenwoordig gebruik, waar men er zoo naauw niet op ziet, of de vrouw over den man, of de man over de vrouw kan heenkijken, omdat het eerste in sommige gevallen, zelfs in de tegenwoordige omstandigheden van zaken, wel eens te pas komt; want door lang verloop van jaren is de menschsoort zoo raar verhutseld en veranderd, dat er enkele menschen onder gevonden worden, waarbij de invloed der sekse op het geest- en ligchaamsgestel zoo verwisseld is, dat er zich vrouwen met mannen-, en mannen met vrouwen-geniën beginnen voor te doen: ja, men wil zelfs, dat in zeker voornaam kabinet van anatomische preparaten in *Europa* het brein van een man bewaard wordt, die in zijn leven netjes strikte, borduurde, breide enz, en driemaal zoo veel tijd noodig had om zich te kleeden als eene vrouw; en ook, tot eene weêrga, het brein eener vrouw, die wijsgeerige, staat- en dichtkundige werken geschreven, en daarbij nog, ter verdediging van haar vaderland, de wapens opgevat had. Nu is dat beide, elk afzonderlijk, thans zoo veel raars niet: maar om met zoo'n praatje van het grootste verschil bij elkander te toonen, dat is nog al een rariteitje in een kabinet. Doch om weder tot hunne huwelijken terug te keeren: ze trouwden nooit om geld, want dat hadden ze niet; dat won uit: en verschafte ook niet weinig inwendige rust in hunne huishouding. Evenwel moest er toch, om de sleur, een presentje door den bruidegom aan de bruid gedaan worden. Doch de bruid gaf niet dan een pijl of wat, en een schild of zoo iets; althans, dat was van weinig belang, en geschiedde maar omdat men er haar goed hart aan zien zou. Maar de bruidegom kwam er zoo gemakkelijk niet af; want die moest het volgende opdokken:

1. Een paar ossen; die moesten maar reis wat heel vet zijn, en er kostelijk frisch uitzien.
2. Een paard; dat moest van zessen klaar zijn, en gebreideld bij de bruid gebragt worden, omdat ze niet zou behoeven te vreezen dat het haar bijten zou; er waren enkele Bataafsche meisjes, die wat bang voor paarden waren.
3. Een schild; wel glad geschuurd en zonder roestvlekken.
4. Een *framée*; dat was eene lange werpspies.
5. Een zwaard.

Daar heb je den heelen inboel bij mekaar; was dat niet nog al een lief presentje voor eene Bataafsche jonge jufvrouw? Als men dat alles toch nu in deze tijden koopen moest, zou er al een goede duizend gulden meê gemoeid zijn. Kijk! al gaven ze geen geld, ze gaven toch geldswaarde; en al kon de bruid voor haarzelve er niet veel meê uitvoeren, ze had het toch al vast: zoo'n vette os zet in een talrijk huishouden nog al wat bloed bij, en een paard is toch in alle gevallen een nuttig dier. Wat nu de wapens betreft, die, welke ze niet alle dagen gebruikten, hingen ze, wel fraai geschuurd, aan de wand, en meubileerden er hunne huizen meê: men had toen nog zoo geen meubelpapier, om er de kamers meê te beplakken, of Engelsche prenten, om in lijsten aan den wand te hangen; toen men die, eerst kreeg, sloot men de wapens in de kast, en ging er om den vijftienden nacht reis even meê uit waken, maar niemand zou het toen in zijne gedachten gekregen hebben, om zijne bruid een verroesten snaphaan present te doen. Evenwel, de Batavieren hingen de wapens niet tot sieraad aan den wand, maar om ze bij de hand te hebben, als er wat te vechten viel, dat, in die tijden, nog al een enkelen keer voorkwam. Want de Romeinen waren toen juist bezig met hunne affaires uit te breiden, dat niet wel geschieden kon zonder er het Bataafsche gewest kennis van te geven: maar, door gebrek aan geregelde posterij, kwamen ze de communicatie van hun dessein overal zelve mondeling doen; en ingevalle de volken, die ze op deze wijze wel met hunne correspondentie geliefden te vereeren, dezelve, om bijzondere redenen, verkozen van de hand te wijzen, dan besteedden zo de krachtigste argumenten en de treffendste overredingen; zoodat velen, door hunne bijzondere politesse en dringende welsprekendheid geroerd, de tranen uit de oogen vloeiden, of wel, uit enkel gevoel, dood ter aarde vielen. Om dus die heuschheid wederkeerig, met kracht van zeggen en treffende uitdrukkingen, te reciproceren, waren ze wel genoodzaakt pijlen en zwaarden te gebruiken, om hunne tegenredenen van excuus en verpligte dankzegging, door het hoofd tot in de hersenen, en door het ligchaam tot in het hart der Romeinen, te doen doordringen; zoo dat ze elkander van weerskanten lang met die complimenten bezig hielden, tot eindelijk de Romeinen zoo ver kwamen, dat ze hen ten laatste overreedden om ten minste met hen in compagnie te doen.

Bij de afgifte van de huwelijksgift — die *morgengaaf* of *morgengeba* in hunne taal genoemd werd, omdat ze die des *morgens* op den dag van hunne huwelijksvoltrekking aan de bruid gaven — moesten de ouders en wederzijdsche vrienden tegenwoordig zijn, om terdege te zien of alles wel in orde was; want als er een haar aan mankeerde, — dat het paard, bij voorbeeld, er wat mal uitzag, of de ossen wat mager waren, of iets dergelijks, — dan was het *spit af* met het huwelijk; want die dingen hadden eigenlijk nog eene bijzondere bedoeling, en dienden zoo veel als tot bekrachtiging van hetgeen men gaarne zag dat in het huwelijk plaats zou hebben; en dat hadden ze al raar gevonden ook, althans voor een volk dat niet lezen of schrijven kon. Zie! men moet toch altijd stegen voor straten kennen, en onderscheid maken met wien men te doen heeft; en er zijn waarlijk sommige lui en eenige menschen, die nog al geleerde lui willen wezen, en al vrij wat werk zouden hebben, om te verklaren, wat zij er eigenlijk mede meenden. Ze meenden dan vooreerst met het koppel ossen, dat man en vrouw te zamen het huwelijksjuk met vereende krachten behoorden te dragen; even als een paar ossen (*sans comparaison* en slechts *par maniere de dire*), die gelijkelijk voor den ploeg, of liever voor een wagen, trekken; want of ze toen nog wel veel van den ploeg wisten, is twijfelachtig. — Het paard, met den breidel in den bek, beduidde, dat de vrouw, zoo wel als de man, moest kunnen opzitten, als het noodig was, om de vijanden na te rijden, of om, als ze het te kwaad kregen, aan de haal te gaan. Het schild, de farmée en het zwaard dienden om de bruid te herinneren, dat er altemet wel reis wat te bakkeleijen kon vallen, en dat zo dan, *casu quo*, ook al reis *poot an* zou moeten. Wel ja! waarom niet? de vrouwen hebben immers ook handen aan 't lijf, zoowel als de mannen, en die van eene vrouw dood gemaakt wordt, is immers net zoo goed dood, als dat een man hem doodgeslagen had. Dood is dood, en meer is er toch in den oorlog niet noodig; daarin moet maar doodgemaakt worden; de *wijze hoe*, wordt, al naar omstandigheden, aan hen, die met de uitvoering belast zijn, overgelaten. Kan men de vijanden, door middel van vrouwen, of van iets anders, verslaan, 't is om 't even: die toch eens dood is, zal niet weêrom komen. Dat wisten de Batavieren ook wel, en daarom lieten ze de vrouwen ook, in 's Hemels naam, altemet maar reis meê vechten, als het noodig was: ze dachten zekerlijk, *hoe meer gekken, hoe meer vreugd*, en *alle baatjes helpen*. En streden de vrouwen al reis niet, dat ze daar somtijds nu juist geen genie, wil ik maar reis zoo zeggen, voor hadden, ze konden toch de vijanden in de beenen bijten, en dat is al heel lastig en hinderlijk als men staat te vechten. — Ze wilden althans, *summa summarum*, met dezen vreemden bruidschat zoo veel te kennen geven, dat ze de vrouwen niet voor doodeters namen, of om er meê bij den weg te pronken en ze tot thermometers van hun staat te doen dienen. Want de *Prutgome* of *Brutigome* — zoo noemden ze waarschijnlijk den *Bruidegom*, omdat hij een *Gome*, of beschermer, van de *Prut*, *Brut* of *Bruid* moet zijn — deed dat zoo maar niet voor nietmetal; wel hei wat! daar is veel te veel aan vast, om een jong meisje te bewaren; daarom zingt de Jager *Guillot* in *de Jagers en het Melkmeisje* ook met regt:

'k Bewaak eer reis op reisje
Honderd schapen in 't rond,
Zonder knuppel of hond,
Dan één jong meisje,
Wier gemoed liefde voedt.

En juist wilde het geval, dat meest al de gemoederen der Bataafsche meisjes, in dien tijd, liefde voedden. Dat was toen zoo niet als nu: nu voeden ze ook wel liefde, maar ik weet het niet — het is toch nog al anders als anders; er komt nu zoo wat bij, dat ook zeker noodiger is dan toen, en de liefde is zoo iets, dat nu in een huishouden nog al meer gemist kan worden. Als men een vrouw of een man met GELD trouwt, dan behoeft er nu zoo zeer geen liefde bij te zijn: die gebruikt men weêr bij andere occasiën; wijl men thans, door *die Aufklarung*, duidelijk bemerkt, dat de *liefde* en het *huwelijk* twee *heterogene* wezens zijn, die wel gelijktijdig kunnen bestaan, maar echter ook, afgezonderd van elkander, zich naar buiten kunnen openbaren; te meer, daar men thans ontdekt heeft, dat men zonder huwelijksliefde evenwel zonen en dochteren gewinnen kan. Ze zijn er dan ook wel wat na, maar dat doet er niet toe: we kunnen toch allen geen *Adonissen* en *Venussen* wezen; dan zou de klad maar in de mooijigheid komen. En waarlijk, al heeft een meisje een gezigt van een half el lang, ze kan daarom toch den pot wel koken, of ordonneren dat die gekookt worde, al naar heur staat; er zijn staten, standen en rangen, die het potkoken in eigen persoon volstrekt *intimeren en verbieden:* en al heeft een man scheeve beenen, of een bakkes als een molik, hij kan daarom toch wel suiker, thee, tabak, kruidenierswaren, enz. koopen of verkoopen, in effecten doen, commissionair zijn, enz., enz., en, in één woord, zijne beurs vullen, zoo goed en zelfs beter dan of hij er wél uitzage; want dat heeft zoo geen eigenschap voor een deftig, bedaard, rijk koopman: dat is ten hoogste goed voor een kantoorbediende. Ook is de leelijkheid altijd van meer dienst in de beschaafde opvoeding van zijn kroost, wijl men de kinderen daardoor op zijn tijd naar bed kan doen retireren, dat toch gezond en nuttig voor het jonge goed, althans gemakkelijk voor het teeder echtpaar is; want als vader te huis komt, heeft hij thans zoo veel percenten en speculatiën in zijn hoofd, dat hij den Hemel dankt, als het kroost gerust in den witten doelen ligt; daar zullen ze toch in geen zeven slooten te gelijk loopen.

Dan kwam er toch nog, bij die oude en lang vergeten luidjes, een heel mal servituut voor jonge vrouwtjes bij, en dat was, dat zij wel degelijk genoodzaakt waren, om, *vooreerst*, zichzelve zoo goed en zoo kwaad als ze konden te redden, in geval zee een zoon of dochter in de wijde wereld moesten zenden; althans aan adsistentie van heeren werd, in die tijden, niet gedacht, en evenwel ging het altijd nog al redelijk en goed in zijn werk: al de kinderen zagen er nog al frisch en regt van lijf en leden uit: dat ze wat rood haar hadden, dat was nu zoo onder dat volk de mode, en dat misstond hun ook niet. Maar men wist niet veel van kromme ruggen, of Engelsche ziekte, of in laarsjes loopen, of zeere hoofden, en al die rariteitjes, waarvan men nu zoo veel hoort, nu er meer op het kantoor gezeten dan langs de duinen gejaagd moet worden, zal men zijne ordentelijke flesch kunnen drinken, en de belastingen op huis en hofsteden, knechts en paarden kunnen betalen, en evenwel zijne vrouw nog zoo maskeeren, dat geen burgermensch van den ouden tijd haar voor *Moêr Jans*, *Peet Aaltje*, of *Haasje Klaasdochter uit het Paradijs in de Warmoesstraat* (dat evenwel, in ouden tijd, vrouwen en dochters van schatrijke Amsterdamsche kooplieden waren), maar eer voor actrices uit Grieksche tooneelstukken, *Iphigenia's*, *Electra's Cassandra's*, *Polyxena's*, *Callirhoë's*, *Zenobia's*, enz. enz. zou aanzien.

Ten tweede was het toen ook zeer lastig en hinderlijk voor de vrouwen, dat ze hare kinderen zelve moesten zogen. Nu is het waar, dat het de oude Bataafsche rosdarissen van vrouwen zoo lastig niet viel; want die behoefden zich zoo netjes en kraidig niet voor te doen: als de moeder wat verouderde, werd het kind zoo veel te kleuriger, en door haar landwerk en huisarbeid bleven ze lang sterk en frisch. Want de mannen lieten zich bedienen als koningen, en zouden geen kooltje vuur voor eene dame uit den haard gehaald hebben. Complimenten en galanterie — ja wel! die moest je bij dat volk zoeken; daar waren ze vol van. Er kwam althans van geen min, of baker, of al dat gebrui in; even zoo min als van kaneelkoekjes en fooitjes in de kraamkamer, of belet vragen en briefjes aan de deur zetten; och neen! dat ging alles met veel minder moeite en kosten. 's Morgens was, bij voorbeeld, het kind geboren, en 's middags liep er de moeder al meê op den rug, om salade te plukken, ten einde haar man, als hij van de jagt te huis kwam, daarmede te verfrisschen.

Het was, in één woord, een heel ander soort van menschen, een heel ander soort van vrijerijen, een heel ander soort van huwelijken; zonder commissarissen, geestelijken of kosters, maar ook zonder processen, in cas van separatie, malitieuse desertie, of wel geheele dissolutie. Ze wisten van geen huwelijksvoorwaarden en ketuba, maar trouwden allen in gemeenschap van goederen; want er waren geene gelegenheden voorhanden, waarbij men zich door eene huwelijksvoorwaarde in staat zou hebben behoeven te stellen, om rijk te blijven en evenwel zijnen crediteuren één gulden van de honderd te betalen. Dat zijn dingen, die nu meer in zwang zijn; daar wist dat half wilde volk niet af. Wat is het toch een groot onderscheid in alles, of men in een beschaafden of in een onbeschaafden staat leeft! Wel mag men zeggen:

Tempora mutantur et nos mutamur in illis.

De tijd verandert steeds, en wij veranderen meê.

(A. Fokke Sz.)

Stand der Maan.

4	*MAART*	NIEUWE MAAN.
10	»	EERSTE KWARTIER.
18	»	VOLLE MAAN.
26	»	LAATSTE KWARTIER.

Watergetijen.

		Hoog Water.		Laag Water.
14 ZATURDAG.	's morgens	3-00	's avonds	9-00
15 ZONDAG.	»	3-45	»	9 45
16 MAANDAG.	»	4 30	»	10 30
17 DINGSDAG.	»	5-15	»	11-15

GEDRUKT BIJ GEZUSTERS SERRES.